

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

vitéz Béldy Alajos altábornagy: A keresztény Európa hordozója a magyar ifjúság lesz!

Igazi hősi szellem tükröződik ki a hősi halált halt német repülőtszít, *Werner Mölders* leveléből, melyet lelkipásztorához intézett. Ez a legvitézebb német pilóta, akit a Német Birodalom Vezére százánál jóval több légigyőzelméért 23 éves kora ellenére ezredessé léptetett elő s a legnagyobb katonai érdemrendet: a német vaskereszt lovagkeresztjét, tölgyfalombbal, kardokkal, briliánsokkal ékesítve megkapta, többek között így ír *lelkiatyjához*:

„1941. dec. 27. Tábori posta 061/56. Kedves Prépost Uram! Sokan megtértek és magasabban keresik céljaikat, mint itt a földön. Azt hiszem, ez a háború mélyebb értelme és célja. Olyan idő ez, amikor az emberek megtanulnak hinni és imádkozni. Örülök, hogy megírhatom, hogy már sokan vannak, akik *jobbak és becsületesebbek lettek látván a mi katolikus példánkat*. Ha egy napon el kellene esnem a nemzetért, higgye el Prépost Uram, hogy az egyház szentségeivel megerősödve, régi hitemhez híven esném el. Ha utolsó utamon nem lehetne mellettem a lelkiatyám, azzal a tudattal hagyom el ezt a földet, hogy *könyörületes bírónak találom meg az Istenben.*“

— Ez a hősi halált halt nagy katona és e véres háború minden magyar honvédje, aki e nagy világgégésben ilyen *erős hittel és öntudattal* tudja beleállítani magát a küzdelembe s érzi, hogy magában olyan erős lelket hordoz, amely hegyóriások zúzójában: a világok összeütközésében nem törhetik össze, aki hiszi, hogy a *jónak és igaznak győzelmes hatalma a világgégések hamújából is kiemeli a nemes eszme győzelmét, az valóban az erkölcsi világrend magasságába emelkedik fel*, vagyis hitvalló és hős lesz egy személyben.

— Ilyen *hősök és hitvallók voltak az ország-*

építő, honmentő történelmi nagyjaink és őseink is. Ezek az Istenben való töretlen hit s az áldozatos hazaszeretet szellemében buzgón kulcsolták kezüket imára és keményen ragadták meg békés hétköznapiakon a munka eszközét, de viszont, ha a haza élte és biztonsága veszélyben forgott, ezek az imádságos és békés kezek súlyos pörölyként tudtak lecsapni az ellenségre is. Ez a lelkiismeret jelentette az ezeréves történelmi magyarságot s a nemzet fennmaradásának biztonságát.

— Bár csak az elmúlt évtizedek kereszténysége és különösen a keresztény ifjúsága is fel tudott volna emelkedni a krisztusi és valláserkölcsi világnezetnek erre az öntudatos, kemény és lelket acélozó magaslatára, akkor nem zúdult volna ránk az Isten, Hazát, családot megtagadó bolsevista örület. S akkor nem lettek volna Trianon, Aleazar, lerombolt, beszenyvezett és kirabolt templomok és nem meredeztek volna a keresztények holttesteinek hekatombái az ég felé.

Hitvallást tesztek, hogy ifjúságunk nevelésének hazánk szempontjából legbiztosabb alapja a *valláserkölcsi élet*, rá kell mutatnom arra is, hogy ifjúságunknak ez a vallásossága nem merülhet ki az *álmódzásban, ábrándozásban és érzélgőségben*, hanem valóságos krisztusi élet és krisztuskövetésben kell tetet öltenie, vagyis olyan ifjúságot kell nevelnünk, amely életszemléletében, gondolkozásában és cselekvésében egyaránt az *evangéliumi, krisztusi embertípust* alakítja ki magában.

Az evangélium szellemében tehát rá kell nevelnünk ifjúságunkat, hogy karácsony ünnepén ne csak a gyertyaféyes, fenyőillatos ünnepi hangulatot, a dúsabb asztalt és az ajándékozást tekintse, hanem lássa és érezze meg az ünnep eszméjét, amely áldozatos lelket revelál, amikor az emberiség megváltásáért a betlehemi kisded vállalja a szen-

vedést és nélkülözés keresztjét. Más szóval tanulja meg, hogy nagy és nem eszmék csak öntudatos erő, lemondás és hősi áldozatokból születnek.

— A családi életet ne csak nyugalmas otthonnak tekintse, amely számára biztosságot, ruhát és szülői gondoskodást nyújt, hanem a gyermek Jézustól tanulja meg a hűséget, hálát, munkát és feyelmet a családi élettel szemben. Különösen pedig a családi élet szentélyének tisztaságát, szentségének megbecsülését és szeretetét.

— Elő valósággal érezze át a felebaráti szeretet nagy parancsát. Tanulja meg, hogy méltó a munkás az ő bérére, hogy Krisztusban és a nemzeti

sorsközösségben valamennyien egyek és testvérek vagyunk. Ne legyen tehát magyar ifjú és ifjú között osztálykülönbség, hanem egyesült lélekkel legyenek testvériesek az Isten és a haza szeretetében. Ezért érezze mindenki kötelességének segíteni a szűkölködőn, irgalmas szívvel hajoljanak le a betegekhez, szenvedőkhöz és elesettekhez. A jó Pásztor nyomán vezesse helyes útra a tévelygőket, de Krisztus példáján tanulja meg azt is magyar ifjú, hogy tudjon korbácsot fenni és szétütni azok között a lélekuffarok között, akik a hit, a haza és a család szentélyét megrabolni vagy beszennyezni akarják.

Hiszek Krisztus Király Királyságában

Magyar királyságában. Amely királyság olyan szíveken, szavakon, vállakon gördül tova és épül tovább, mint Mölders ezredesé. Hiszek Krisztus királyságában, mert hiszek az ifjúság ideálokról való hevülésében, igazság és szépség szeretetében, az evangélium és vallási igazságok iránt született fogékonyságában.

Az Isten az igazság, szépség, jóság és szentség isteni tulajdonságával mosolyog ránk a teremtett világból és azt a célt adta elénk, hogy mi ugyanezeket visszasugározzuk.

Hiszek a magyar katolikus ifjúság igazságszeretében. Hogy fiataljaink tanulással, szorgalommal, tudással és a beléjük teremtett Istenkép-más igazság-érzettel, gondolataikkal, értékelésükkel, ítéletükkel világosan különbséget tudnak tenni az igazság és hamisság között. A megismert igazság mellett nagy bátorsággal, hűséggel, ha kell egy étellel helyt tudnak állni. És elsősorban sajátmagukon, saját életükön verik ki a végtelenül igazságos Isten areulátát, és mines bennük hazugság, álnokság, farizeuskodás, képmutatás, ravaszság. Áll rájuk az az egyetlen mondat, mellyel az evangélium Szent Józsefet méltatja: „Igaz férfitü volt!”

Hiszek a magyar katolikus ifjúság szépség-szeretében. Fűből, fából, virágból, esillagos égboltból, tenger hullámzásából, napsütésből, színekből a végtelen szépségű Isten szépsége ragyog ránk. Hiszek ifjainkban, akik nyitottak és fogékonyak ez isteni szépség iránt. Rábukkannak erre az isteni gyönyörű tükörképre. S amint a mennyország Istenlátásában áll, itt lent is a teremtett világ szépségének észrevétele és észrevétele is kis mennyországot borít rájuk. És akik azt akarják, hogy az isteni szépség ne csak a virágból és a fából, napsütésből ragyogjon ki, hanem a sajátmaguk élete, szavuk, mosolyuk, mozgásuk, ítéletük, cselekedetük is ezt az isteni szépséget sugározza ki és vissza. Ugyis mondhatjuk, hogy hiszek a magyar ifjúság tisztaságában, szép ragyogó életében, melyet nem felhő, nem árnyékos, nem gyújt föl, nem tesz rúttá és kibírhatalanná a kevélység, a hiúság, irigység, fősvénység, harag, tisztátalanság, tunyaság, nem tesz korcsá betegség, rossz vér, elnyűzött idegzet.

Hiszek a magyar katolikus ifjúság jóságában. Életének, világnézetének, ítéletének, cselekedeteinek erkölcsi jóságában. Életüket megpengetem az isteni erkölcsi norma szikláján, hibátlanul cseng, mint a legtisztább arany, tisztán dallamos, mint a leg-

tisztább hangvilla hangja. Hiszek ifjaink jóságában, amely sziklaszilárd hittel, acélkemény akarral nézi és követi a krisztusi életpéldát és felebaráti szeretet cselekedeteitől hősi önfeláldozással munkálkodik Krisztus királyságán embertársaival, embertársaiban és embertársaiért.

Hiszek a magyar katolikus ifjúság szent voltában. Szent az, aki bűn és büntetés híjján Krisztus trónja mellett állhat, Krisztus asztalánál ülhet. Ami első alapjelszavunk: „Krisztus és én, mi ketten együtt.” Az ifjúság ezt akarja a világra kiáltani és kihangsúlyozni. Szentek vagyunk és leszünk. A jelszónk életünkben gyakorlattá válik és Krisztussal együtt munkálkodván együtt teremtik és váltjuk meg a világot és gördítjük tova végső célja felé, Krisztus teljes királysága felé, amikor csak egy királyság lesz és egy király!

Késő bánat

Megállít az utcán egy már 10 éve megházasodott egyleti tag, aki az egyik városi üzemnél van alkalmazásban, mint altiszt.

— Elnök Atyám! Egy kérésem volna! Hallom, a vezérigazgató urunk az elnök úrnak egy távoli rokona. Jó volna egy kis protekció! — Mi baj van? — kérdem. — Nem tudok sehogysem előrejutni. 10 év alatt össze-vissza 20 pengő fizetésemelést kaptam. Fiam már ebben az évben gimnáziumba kerül, sok a kiadás. Egész nap el vagyok foglalva, így mellékkeresetem nincs. — Hát majd próbálunk valamit, csak mond meg pontosan, mit akarsz? — mondtam. Most jön a rendes panaszkodás. — Hej! Csak megfogadtam volna az elnök úr tanácsát! Mennyit mondta nekünk, hogy maradjunk a szakmánál! Mi azonban egy páran nem fértünk a bőrünkbe. Először rávetettük magunkat a politizálásra, eljártunk tüntetni az utcára. Az akkor garmadában alakult ifjúsági klubokba. A Wesselényi-Klubba, a Bartha Miklós Társaságba. Mi is nagy uraknak képzeltek magunkat, elment a kedvünk a szakmától és végül siettünk begubózkodni egy látszólag biztos megélhetést nyújtó altiszti vagy szolgál állásba. Ime ez lett az eredmény!

— Hogy lenéztük akkor azokat, akik otthon maradtak az egyletben. Szaktanfolyamokat hallgattak, tanultak szabni, kalkulálni, készültek mestervizsgára, tanultak nyelveket; dékának, tisztvise-

lők voltak, vitték az egyleti életet, vesződtek a fiúkkal. *Visszont hol vannak ezek ma?! Kíváló ipari skatudásukkal mesterek lettek. Legnagyobb részük a Belvárost szállotta meg, amint az Uj Nemesség szeptemberi száma le is közölte névsor-*

kat. Jó módban vannak, nagyszerűen megy az üzletiük; országos egyesületek elnökei, vezetői. Nemcsak az ipari fronton futnak, mint vezetőik, de a társadalmi téren és a politika terén is. *Ők felmagasztaltattak, mi pedig lealáztattunk.*

Családmentés-nemzetmentés - Völegények iskolája

A Katolikus Legényegyletnek **egy-évszázad óta** sarkalatos program-pontja fiainak meglévő családjukba való bekötése és jövőendő boldog családalapításra való előkészítése. De nemcsak jelszava és program-pontja a család, hanem alkotmányában, szervezetében patriarchális családhoz hasonló gyakorlati életében mindjárt mintáját is adja egy jól megszervezett családnak.

A Központ három éves nevelési turnusában **három félévben** foglalkozik fiainak családalapításra való elő-

készítésében. Felvilágosítja őket a család lelki, szellemi és kegyelmi életéről. Kioktatja az eljövendő család-**lábba tartozókat testi vonatkozások-ról.** Felvilágosít a szerelemről, udvarlásról, a női nemről, a jövőendő házastársra való ráakadással vagy annak kiválasztásáról, a jegyességi állapotról, a házasi élet egészségügyi és érzelmi oldalairól, az eljövendő gyermekről, az átöröklésről, a gyermeknevelésről stb. Foglalkozik az eljövendő családalapítás **anyagi és vagyoni** kérdéseivel és követelmé-

nyeivel.

Az Actio Catholica munkaprogramja kizárólag: családmentés, nemzetmentés. E téren tehát nekünk legelső-sorban kell és lehet gyönyörű eredményeket felmutatni. Minden egylet állítsa be tehát az eljövendő völegények és a jelen **völegények iskoláját.** Ezzel nemcsak egyéni boldogságot mozdít elő és teljesít krisztusi szolgálatot, de ez lesz egyik legfőbb biztosítéka, őrzője, megteremtője Magyarország eljövendő új ezer esztendejének.

Dr. Glattfelder Gyula kalocsai érsek:

A katolikus legényegylet az isteni Gondviselés műve

Szegeden a délkerületi titkárság központjában október 18-án **vezetőségi értekezlet** volt a délkerület elnökei és dékánjai részére. Megjelent Szentestől, Békéscsabától Palánkáig és Zomborig majdnem minden egylet vezetőségéből egy-egy kiküldött. Különösen kedves alkalom volt ez a bácskai egyesületek részére, akik ez alkalommal üdvözölhették új megyés érsekpásztorukat: **dr. Glattfelder Gyula kalocsai érseket.** A vezetőségi értekezlet **Kapossy Gyula** püspöki tanácsos és **Fábián Ferenc** délkerületi titkár vezetésével délután négy óraker jelent meg audienciára a főpásztor előtt, akit először **vitéz Pintér József** Központi elnök üdvözölt. „Evek óta évenként többször is összegyűjtünk mi legényegyletiek Szegeden megbeszéléseinkre, tanfolyamainkra. Röpdöstünk, mint lepkék a fény körül! Megfürdettük lelkünket és akaratunkat abban a fényességben és erőben, mely a püspöki palotából kiárad. Különösen kedves ez az alkalom a bácskaiak részére, kik ma már nem vendégként állnak Nagyméltóságod előtt, de **hazajöttek az Atya házába.** Van szegedi gondolat, de van **szegedi szellem** is, amely az egész ország felé kiárad abból a katolikus lélekélményéből, melyet Nagyméltóságodnak apostoli szeretete és főpapi munkája nyitott meg **Csanád egyházmegye részére.** A főpásztor kedvesen köszönte meg az üdvözlést. Örömmel emlékezett meg arról a legényegyleti munkáról, amely évek óta szeme előtt folyt le Szegeden. „**Kolping műve** — mondotta — **az isteni Gondviselés műve: a legényegyleti gondolat az isteni Gondviselés szándéka. Amint a csanádi főpásztor tette, éppúgy a kalocsai érsek is hűségesen áll a legényegyleti gondolat mellett!**“ A szegediek nevében **Fábián Ferenc** délkerületi titkár, a bácskaiak nevében **Próbajosevits István** szabadkai dékán köszöntötte a főpásztor, majd német nyelven a palánkai egyleti zászló atya: **Saál Antal.** Az érsek úr kedvesen el-

beszélggett a küldöttség tagjaival. Különös melegséggel emlékezett meg arról a szüntelen tevékeny és eredményes munkáról, melyet **Fábián Ferenc** délkerületi titkár Szegeden és vidékén kifej-

Az értekezletet **Kapossy Gyula** érseki tanácsos székházában a katolikus Tanoncotthonban tartottuk. A megbeszélésen **Kapossy Gyula** egyházmegyei elnök elnökölt, ő mondotta a megnyitót és ő is zárta be az értekezletet. Az értekezletet megelőző szentmisét és szentbeszédet a ház kápolnájában **vitéz Pintér József** központi elnök mondotta. Az értekezleten az említettek kivül a következők vettek részt: Schmidt Gyula káplán, P Kun Imre, Saál Antal, Mauror Mátyás, Kahmusz Ferenc dékán, Pichler János, Háger Károly, Tilly András, Pintér Imre, Flamann József dékán, ifj. Gomborávis László dékán, Probojosevits István dékán, Hnisz Károly I. dékán, Bárány Ferenc, Erdélyi László, Sztantich László, Nagy Illés Mihály elnök, Rékassy Ferenc alelnök, Szikszay István dékán, Kádár József I. dékán, ifj. Horváth Márton alelnök, Bodó Szilveszter, Papp Károly, Ábrahám József, Szunyog Károly jegyző, Percz Albert II. dékán, ifj. Kovács József dékán, Csordás Lajos jegyző, Simon Árpád titkár, Gavallér György, Sebestyén József dékán, Keeskeméti Mihály, Tompay Sándor, Horváth Antal dékán.

Krisztus szocialis királysága jöjjön! el a Te országod!

Csepreghy és a Katolikus Legényegylet

Mádi János, KIOSZ és a Központ elnöke

„A napokban olvastam egyik német folyóiratban egy orvos cikkét, aki többek között a következőket írja: Az idők folyamán a materiát megfosztottuk titkaitól; földünknek szinte minden nagyságát leigáztuk és uralmunk alá hajtottuk, csak még egyet nem: önmagunkat. Bár vannak már e téren is nagy eredményeink: pontosan meg tudjuk állapítani, hogy egy embernek 4—5 millió piros és 6—8 ezer fehér verejtje van köbmilliméterenkint és 6—7 liter vére. Azt is meg tudjuk állapítani, hogy a vér alkalmas-e még a savak továbbszállítására vagy sem. Tudjuk, hogy a test legtávolabbi részeibe egészen kicsi idegvégződés nyúlik el, ezeket szabadon tudjuk preparálni és láthatóvá tenni, sőt állítólag már meg is számoltuk őket. Azt is meg tudjuk állapítani, hogy az ideg mikor funkcióképes. Tehát a mikroszkóp, a reakcióüveg, a röntgensugarak és a lombikok kétségtelen és imponáló eredményeket tárnak elénk. A pszichológia is hozott már számunkra komoly és mutatós támpontokat. De ha mindazt, amit eddig megismertünk, összeadjuk, úgy az eredményünk csak egy töredéke lesz annak, ami maga a konkrétum: az ember. Az eredményünkben nincs bent az öntudatból, az akaratból és személyiségből álló csodálatos lény; nincs bent a zseni, a költő és nincs bent az, aki az áldozathozatal és a köteleességteljesítés hősi époszát írja életével naponta és nincs bent mindezek felett a szent. Ha mindezt, tehát az egész embert akarjuk megismerni, akkor kutatásunk további útját mély alázattal kell járunk.“ Mélyen tisztelt Hallgatóim! Bevallom, e cikk bevezető részei sok újat mondtak számomra, de a befejező megállapítások előttünk, akik e százéves Legényegyletnek lakói, növendékei és munkásai voltunk, nem mondanak újat. Ha nem is ebben a fogalmazásban, de talán foghatóbban, közvetlenebb hangon naponta hallottuk, sőt napi életünkbe íktatva átélítettük, áldásait élveztük, rajta és belőle épültünk. Ez az intézmény száz év alatt sok ezer fiatalembert akart egészen megismerni, feléjük mindig alázattal közeledett és a keresztény nevelőművészet minden eszközével szolgálta, nevelte és építette bennük az Isten képmását. E száz év történetéből van egy immár nyolcvévtizedes világító példánk: Csepreghy Ferenc a Legényegyletben. Mi és a száz év folyamán a sok ezer és tizezer sorstársa Csepreghy Ferencnek, mi tudjuk, hogy inaséveink lettele után milyen felkészültséggel indultunk el a falvakból és vidéki városokból és a reánk leselkedő erkölcsi és anyagi nyomor ezer veszélye között még mennyi tellett a saját erőnkől, mikor itt Pesten, ennek a Legényegyletnek a küszöbét átléptük?! Ugy érkezett ide Csepreghy Ferenc is, ahogy most is naponta érkeznek a fiatal mesterlegények a magyar haza minden tájáról, az a Csepreghy Ferenc, akiről az irodalomtörténész azt írja, hogy: „Csepreghy kétségtelenül autodidakta író volt, — aki mostoha anyagi viszonyok között is és súlyos betegséggel állandóan küzdve — oly műveket alkotott, melyek nevének a magyar irodalomtörténetben méltó helyet biztosítanak.“ Hogy Csepreghy ideérkezése és műveinek megalkotása közti időben mit csinált, vele mi történt, arról sokkal kevesebb adat áll rendelkezésünkre, mint írói pályájáról. Elsősorban azért,

mert ebben az intézetben olyan munka folyik, amely a maga természeténél fogva egyrészt nem a nyilvánosság, másrészt nem az irattárak poros fiókjai számára történik. Mi legényegyleti tagok azonban kétségtelenül meg tudjuk állapítani a következőket: először: A Legényegylet célkitűzése és életrendszere — ami a lényegét illeti — a száz év alatt nem változott (reméljük, hogy a következő száz évben sem fog változni), másodszor: ezt már adatszerűen tudjuk, hogy Csepreghy Ferenc vezető pozíciót töltött be itt a Legényegyletben, sőt az esztergomi legényegylet megállapításában döntő szerepe volt és ott rögtön az első dékáni tisztelet is ráruházták; harmadszor: tudjuk, hogy a Legényegyletben mindig csak a jó tagok jutottak vezető pozícióhoz; negyedszer: tudjuk, hogy jó tagnak elsősorban azt tekintették, aki értette és szerette a mesterségét. A Legényegylet értékítéletében a szak tudás és a szakma szeretete majdnem az első helyen áll. Ezt az örökséget Kolping atyánk abban a mondásában hagyta reánk, amely így hangzik: „Az ember mindenben nem lehet mester, egyben azonban tökéletes mesternek kell lennie, a maga szakmájában, az élethivatásában.“ Csepreghyről adatszerűen is tudjuk, hogy tehetséges asztalos, elsőrangú rajzoló és tervező volt. Azt is tudjuk róla, hogy itt az egyesületi életben nem volt külön, hanem szívvel-lélekkel vett részt az egyesület minden megmozdulásában: tanfolyamokon, színdaraboknak és ünnepségeknek rendezésében egyaránt. Ő volt, aki elsőnek tüzet fogott, nagy alapítónk: Szabóky Adolf iparunkat magyarrá tevő lelkes és elszánt harcától. Elsősorban azért lett ő Szabóky kedvence, mert ebben a nehéz és a Bachkorszakban igen veszélyes harcban tehetségesnek és bátornak bizonyult. Azt hiszem az első komoly lökéseket írói pályája felé éppen ebben a harcokban kapta. Tudjuk, hogy 1860-ban szabadult fel és 1880-ban halt meg, tehát húsz évig élt a maga kenyerén. Ebből a húsz évből nyolc évig volt asztalossegéd, hat évig asztalosmester és hat évig a Népszínház titkára. Csepreghy tehát komolyan asztalosnak indult, Bécsbe és Münchenben is azért ment dolgozni, hogy megtanulja mindazt, amit egy világvárosi iparosnak tudnia kell. Tehát nem valószínű, hogy Csepreghy költői és drámaírói ambícióval és hivatástudattal jött a Legényegyletbe. Az sem valószínű, hogy nagy alapítónk: Szabóky, amikor Csepreghy tehetségét felismerte, rögtön arra gondolt volna, hogy az írói pálya felé egyengesse az útját. Szabókyknak nagy terveik voltak, melyekért hallatlanul sokat dolgozott: magyarrá és világviszonylatban vorszénképesé akarta tenni iparosságunkat, tehát a tehetséges fiatalembereket e területről nem szívesen engedte el. Hogy Csepreghyből mégis inkább író, mint asztalos lett, elsősorban mégis Szabókyknak köszönheti. Szabóky nem áldozta fel terveit az emberekért, hanem terveivel is az éjszakába nyúló mindennapi munkájával szolgálta őket. Szabóky felismerte Csepreghyben az ügyes asztalost, a jó szervezőt, az írói tehetséget, de meglátta Csepreghy szívgyengességét és tüdőbajra hajlamos gyenge fizikumát is. Szabóky türelemmel végezte pedagógiai munkáját, teljessé akarta tenni Csepreghy életét, ezért ápolta és melengette írói hajla-

mát és próbálgatásait. Itt a Legényegyletben szavalták verseit, itt adták elő első szindarabját, sőt az első nyomtatásban megjelent művének kiadási költségeit Szabóky saját zsebéből fedezte. Itt állandóan mellette volt, mindenben támogatta, Bécsben is többször meglátogatta s Csepreghy távolléte alatt is állandóan összeköttetésben állott vele. Mindezek után Csepreghy egyszerűen csak hirtelenül feltűnt a magyar irodalmi fórumon: nem jelezve jövőtelét se gimnázium, se főiskola. Az irodalomtörténészek azt írják, hogy Rákosi Jenő fedezte fel. De ugyanazon a helyen azt is írják róla, az íróról és emberről: „Csepreghy maga érdekes és külön álló egyéniség. Jóformán minden irodalmi műveltség nélküli lépett az ismeretlenség homályából a költészet világába, de amikor a kritikusok reflektorai keresztülvilágítottak rajta, nem üres, tartalom nélküli testet találtak maguk előtt. Ez kétségkívül olyan jelenség, amely nagyon kevésszer ismétlődött meg irodalmunkban és elég ritka az egyetemes irodalom történetében is. Csepreghy mint ember nem volt olyan szürke és köznapi egyéniség, mint élete pályája mutatja. Beszédese szeméből a lélek beszélt. A vézna termetű, igénytelen szürke kis emberben óriási becsvágy lobogott: ehhez tehetség és lelkiismeretesség is járult, s amellett nem hiányzott belőle az emelkedett szellem és mély erkölcsi erő sem. Bár élete nem volt a leg-

nyugodtabb és a legharmónikusabb és bőven volt része testi-lelki szenvedésekben: ezek lelkének nemes és jobb érzéseit egy pillanatra sem törték meg, mindvégig megmaradt nemeslelkű, tisztagondolkodású, harmonikus életű embernek. Való igaz, hogy életében ezeknek a fájó érzéseknek soha hangot nem adott, szíve bújával egyedül maradt. Istenfélelemmel, kötelességtudással és belüli tiszta tekintettel járta az élet útjait.“ E kipallérozott tulajdonságait és karakterét innen vitte magával az írói pályára. Ezt a karaktert, ezt az arcot, ezt a megjelenített szobrot olyan művész keze faragta mint Szabóky Adolf, kinek tekintete az idők végtelenjébe, az örökkévalóságba nézett a Modelre. Hol volt még akkor a népipolitika és a népi tehetségek felkutatása?! hogy mennyire nem volt még sehol, az a tény igazolja legjobban, hogy még a közelmúltban is azok a komoly népi tehetségek, akik családi támasz nélkül indultak el: a Hatvani Deut-sok polipkarjai közé kerültek, akik ezeknek életét és lelkét is tönkretették. Tessék Csepreghy belső világlátású lelki arcát és karakterét egy ilyen szomorú sorsú magyar őstehetség lelki arcával és karakterével összehasonlítani, a különbség: az a Legényegylet. Ez a mondanivalóm hazánk új prófétái számára is: a népipolitika nem új találmány; van itt egy száz éves minta, mely mintául szolgálhat, ha úgy tetszik a kitünők iskolájához is.

A Zentai Katolikus Legényegylet nemzetszolgálata Zászlóavatás, melyen a Kormányzó Úr Öfőméltósága is képviseltette magát

Felejthetetlen kedves ünnepsége volt Zenta városának október 11-én vasárnap. Ekkor nyújtotta át a zentai Katolikus Legényegylet ajándéka képpen egy *gyönyörű csapatzászlót a honvéd határőrség portyázóosztály részére*. Az ünnepség a városháza előtt a Fő téren zajlott le. Előző nap október 10-én zenés takarodót és vasárnap zenés ébresztőt adott a szegedi hadtestparancsnok-ság honvédzenekara. Egymásután vonultak fel az ünnepélyre Szeged összes társadalmi egyesületei, majd Szeged város vezetőségének minden tagja, még a szomszédos Bánáthól is megjelentek vendégek. A délkeleti legényegyletek is majd mind küldöttséget küldöttek. Már 10 óra körül Zentának majd az egész lakossága ott szorongott a Szent István téren. Pont 10 órakor érkezett a Kormányzó Úr képviselőjében vitéz Gémesy Ferenc vezérőrnagy, szegedi hadtestparancsnok, kit a határőrség portyázó oszt. parancsnoka fogadott. Majd másfél óra hosszat tartott a színpompás avatási szertartás olyan mozzanatok és külsőségek mellett, hogy nem győztük számotartani. A zászlót *vitéz Pintér József* központi elnök áldotta meg és utána *Kapás Sándor* v. elnök átnyújtotta az oszt. parancsnokának. Az első szallagot a zászlóra a zászlóanyja, Vámos János orszgy. képviselője kötötte. A felavatott zászló alatt *vitéz Esső Miklós* intézett gyönyörű beszédet a Kat. Legényegylet tagjaihoz és az egész osztály nevében ürséget fogadott a zászlóhoz és a zászlón keresztül a magyar Hazához. Majd feleskeditte az osztály minden katonáját a zászlóra. Az ünnepélyes szertartás után az ünnepséget gyönyörű díszmenet zárta be. Pont 12 órakor ünnepi ebéd volt, melyen a hadtestparancsnok tartott ünnepi felköszöntőt a *Kormányzó Úr Öfő-*

méltóságára. Rövid beszámolómat zárva jelentjük, hogy legközelebbi számunkban még visszatérünk a zentai felejthetetlenül gyönyörű és tanul-ságos ünnepélyre.

Kolping forrás Kolozsvár határában

**Dr. Bálint József országy. képviselő,
egyházmegei elnök**

Szép ünnepe volt a kolozsvári Kolping Legényegyletnek 1942. szept. 27-én. *Dr. Bálint József* országy. képviselő, egyházmegei elnök ekkor avatta fel a Kolozsvár közelében lévő Bács-Torokban ünnepélyes keretek között a Kolping forrást.

A Kolping forrás története

A román megszállás alatt 1932-ben alakította meg a kolozsvári Kolping Legényegylet „természetjáró szakosztályát“. A lelkes kis csapat *Ehry János* vezetésével munkához látott s Kolozsvár kiránduló közönségének s a természetbarátoknak részére forrást foglalt az Erdélyi Egyházmegei Tanács (volt Státus) területén a Bács-Torokba. A tagok maguk készítették el a terveket s végezték a munkát. A bácsi román csendőrség irredenta művet látott a forrás felemelésében s az ott dolgozó fiúkat erős csendőri karhatalommal bekísérte. *Dr. Bálint József* igazgatót éjnek idején sietett a letartóztatott fiúk kiszabadítására, de sikertelenül, mert a csendőrség őt is le akarta tartóztatni. A fiú-

kat erős esendőri fedezet mellett bekisérték Kolozsvárra, ahol azután az igazgató közbenjárására szabadon bocsátották őket. A forrás elkészült. Istenben boldogult Dr. Hirschler József akkori kolozsvári plébános avatta fel a Kolping forrást 1934. szept. 9.-én.

A Kolping forrás összerombolása

Istentelen romboló barbár kezek pár hét múlva összetörték a forrást, a terméskőből kifaragott keresztet valóságos szétrombolták, vízkifolyóját betömtek. A víz megszökött. A kolozsvári Kolping Legényegylet újra helyrehozta a forrást s 1936 nyarán ismét átadta a közhaznű forrást ugyanarra, hogy alig lehetett ráismerni. Hiába való volt a sok munka.

A Kolping forrás ujjáépítése

Az örvendetes felszabadulás után dr. Bálint József igazgató megszerezvén a szükséges anyagiakat, újabb munkára ösztönözte a tagokat. A forrás romjaiból Főnix madárként született újra. Csaknem egy hónapi megfeszített munka után sikerült olyan emléket emelni, amely büszkesége a kolozsvári legényegyletnek. A felavatási ünnepséget 1942. szept. 27.-én Dr. Bálint József végezte. Ünnepi szentmise szabadban való végzése nyitotta meg az ünnepségek sorát. 500—600 ember vett részt az ünnepségen Kolozsvárról. Szentmise után avató beszéd, majd a forrás megáldása következett. Azután a kolozsvári egyesületek kiküldöttéi üdvözölték a Kolping Legényegyletet, névszerint a kolozsvári Kat. Kör nevében Lejtersdorfer Sándor elnök, a Gyopár túrista egylet nevében Kacsó Ti-vadar elnök. Majd Kovács Péter szavalatai tették változatosn széppé az ünnepséget. A végén a kolozsvári Kolping Legényegylet és a Gyopár Túrlista Egylet zászlócsereje következett. Utána Várbeli István s. lelkész a legényegylet jelenlegi helyettes vezetője mondott lelkes beszédet és köszönetet dr. Baráth Béla plébános, legényegyleti igazgató nevében. Magyar himnusz éneklése zárta be a nagy-szerűen sikerült ünnepélyt.

A romokon új élet épült, tanuságul minden időnek, hogy „a tevékeny cselekedetek gyógyítják meg a világot, az üres szavak csak növelik a szenvedést!”

Ezt hirdeti a Bácsi-toroki Kolping forrás fekete márvány táblájának aranybetűs felirata: „Kolping Forrás. Épült 1934 szept. 9. Romjaiból felemelve 1942. szept. hó.”

Beszéljünk-e a szakmáról?

Az Új Nemesség olvasóközönségéhez intézzük e kérdést! Néha-néha megjelennek az Új Nemesség számaiban cikkek, melyek a hivatásgondolatot próbálják mélyíteni, a szakmaszeretet épölni és a tanulásra való készséget erősíteni. Hát már most ezekről a cikkekről különféle vélemények hangzottak el. Egyik barátunk Erdélyből a következő sorokat írja: „A szépirodalmi részt ki kellene bővíteni, hogy a nehéz dolgok után legyen mivel az agyat megkönnyíteni. Nem kellene úgy ragaszkodni a témakörben az iparhoz. Az iparos mikor olvas egy ujságot, akkor a műhelyen kívül van. Ünnepe van és le szeretné rázni a műhely levegőjét

és hangulatát lelkéről, nemhogy az ujság cikkei révén megint képzeletben hozzá kerüljön vissza.“ Vizont *Király Károly* orosz fronton harcoló testvérünk így ír egyik tábori levelében: „Arra kérjük szeretett Elnök Urat, mondja meg otthon maradt egyleti testvéreinknek, hozzák meg ők is az áldozatot, ne *kiméjeljenek semmi fáradságot*, — akár tanfolyamok által vagy magánszorgalomból —, mert nem szabad egy magyar iparosnak sem esüpn annyi szaktudással rendelkezni, mint amilyenekkel az itteniek rendelkeznek. A jövő magyar iparosának műveltnék és képzettnék kell lenni! Most látom csak, mit érnek azok a tanfolyamok, amit én végigjártam odahaza és még végig fogok járni ha visszakerülök drága hazámba!”

Hát most melyik vélemény után induljunk? Szóljatok hozzá mindannyian!

Országos elnöki értekezlet

Országos titkári értekezlet

A katolikus nagygyűléssel kapcsolatban szombat-vasárnap meghívott titkárok részére *titkári értekezletet* tartott a Szövetség. Az értekezleten a következő titkárok vettek részt: *Fábián Ferenc* délkerületi titkár, *Kecskés László* alföldi titkár, *Csongár József* pestkörnyéki titkár, *Görei Béla*, *Zdiarszky Károly*, *Rózsavölgyi László* (elnök), *Pödör László* elnök, *Szakáll Dezső*, *Nyisnyánszky Béla*, *Kántor János*, ifj. *Szorg István*, *Raffen-sperger Mihály*, *Vihart Lajos*. Az értekezlet előadói voltak *vitéz Pintér József* központi elnök, *Lehmann Imre* prefektus, *Fábián Ferenc*, *Kecskés László* és *Csongár József* szövetségi titkárok.

Országos elnöki értekezletet október 6-án délelőtt 10 órakor tartottuk. Az elnöki megnyitót és zárószót *Dr. Meszlényi Zoltán* synopei püspök, országos elnök mondotta. *Vitéz Pintér József* központi elnök évi beszámolót tartott. A beszámoló fölötti vitában felszólaltak: *vitéz Subik Károly* egri egyházmegyei elnök, *dr. Jantsits Tibor* miniszteri tanácsos elnök, *dr. Csepela Lajos* kanonok, *dr. Lestár István* prépost, plébános, *dr. Bálint József* országgyűlési képviselő egyházmegyei elnök, *Révész Béla* elnök (Miskolc), *dr. Patton János* egyházmegyei elnök (Pécs), *Benke Lajos* elnök (Keszthely), *Farkas Károly* elnök (Somorja), *Nagy János* elnök (Jászárokszállás), *Monostory Adorján* prépost-elnök (Gyöngyös), *P. Sebestyén Szaniszló* elnök (Szolnok), *dr. Hóka Imre* elnök érsk tanácsos (Dorog), *Pomaházi Gyula* elnök (Eger), *Halász Pongrácz* elnök (Jászó), *Petres József* elnök (Szombathely), *dr. Juhász Pál* elnök (Paks), *Mádl János* budapesti központi elnök, *Kerényi József* elnök A. C. igazgató (Veszprém), továbbá *Porutzky Tibor*, *Balalik József*, *Kecseg János*, *Adám Árpád*, *Szorg István*, *Viberl Lajos*, *Fábián Ferenc*.

Q **mát megoldjuk,**
Q **jövőt kiharcoljuk**
és helytállunk
mindenütt!

Valahol Oroszországban.

Bajtársi szolgálat. — Tábori levelek.

Tábori levél. Kárpáty Béla fodrászceh volt öregleg.

Már több, mint féleve küzdünk több legényegyleti bajtársammal együtt a nagy folyó partján. Kevés szabadidőnkben összejövünk és az Új Nemességet olvassuk. Győri és környékbeli fiúkkal vagyok együtt. Örömmel olvastuk, hogy még mi a fronton hazánk iránti kötelességünket teljesítjük, otthon egy szebb és boldogabb iparosjövőért dolgoznak. Ennek a törekvésnek még a háború sem tud gátat vetni. Szép csillagos estékem elábrándozunk. Visszagondolunk a szép egyleti napokra, amelyek sohasem hoztak unalmat és fáradságot, hanem mindig felüdülést. Az egylet tanításait mindenhol kamatoztatjuk. Amerre elvonulunk, elhelyezük a keresztet és a kettős keresztet a hármas halommal, hogy hirdesse a keresztény erényeket. Az erkölcsileg és vallásilag megsemmisült embereket visszAADJUK az életnek. Gyakran hallgatunk szentmisét és vesszük magunkhoz az Oltáriszentséget, hogy erőt merítsünk a további küzdelemre. A polgári lakosság közül is már többen járultak szentáldozáshoz. Görögkatolikus lelkészünk van, aki tökéletesen bírja a nyelvüket. Vallási és erkölcsi előadásokat tart. Mi pedig legjobb tudásunkkal állunk melléje munkájában. A jó Istent arra kérjük mindennapi imánkban, hogy óvja meg hazánkat ily szörnyű sorstól. Sok szerencsét és kitartást kívánok a szakosztályok ezévi munkájához. Dolgozzanak törhetetlen akarattal. Munkájukkal hozzájárulnak egy szebb és boldogabb iparos jövő megteremtéséhez. Szeretetteljes üdvözlémet küldöm minden magyar Kolping testvéremnek.

Tábori levél.

Makádi Károly honvéd.

Mélyen tisztelt Méltóságos Elnök Uram! Méltóztassék fogadni soraimat messze orosz földről, több, mint 2000 km távolságból keresem fel e kis tábori leveleskével s oly sok írni való lenne ebből az úgynevezett „orosz paradicsomból“, mely sajnos paradicsom, de csak olyan, mit odahaza csak a csatornába öntenek s mit nálunk úgy hívnak, hogy posvadt paradicsom. Ha az emberiséget tekintjük, úgy nézzük, mint egy embert, akin nagyon megélt az 25 éves vörös uralom, ha látjuk az öltözetüket, mely piszkos, rongyos, ha ítélni akarjuk őket akkor úgy néznek ki, mint a vadonba engedett, nem akarom az embert összehasonlítani, de egy cseppet sem lehet az embert megkülönböztetni az állattól. Lakásuk egy az állattal, piszkosan élnek s ha munkájukból hazatérnek, úgy fekszenek s úgy is kelnek, nem ismerve Istent. A gyermekek ugyanúgy, s ha tábori misét látnak, bámulják és csodálkoznak, hogy mi az, csak néhány idősebb bácsika ismeri ezen szertartást és így tovább lehetne folytatni. Aki csak él, Istentől elzárva, hiányzik az a kettő, amire a Méltóságos Ur oly sokszor felhívta előadásában figyelmünket, hogy igazán mennyire fontos az emberi oktatás, mert azt a két embert egymás mellé állítva, óriási nagy különbség van közöttük, aki Istennel és Krisztussal él s aki tőle el van zárva. Ezért a nagy, óriási fáradságért hálás kö-

szönetünket mondjuk itt messze Oroszországból s kérjük a jó Istent, hogy tanítson meg bennünket, igazgasson, mert, aki Krisztussal együtt masirozik az örök élet útjain, mint az igazi embertípus, életet élhet. Isten áldja a tisztességes ipart és a kereskedelmet. Üdvözlémet küldöm messze távolból, Oroszországból Kolping testvéreimnek.

Tábori levél.

*

Pigler János szakaszvezető.

Főtisztelendő Elnök Atyám! Nagy örömmel olvastam a bajtársi szolgálat lapját, mellyel engem megkeresett. Különösen örültem az Új Nemességnek, hiszen már két hónapja, hogy otthonról elszóltított a kötelesség és azóta csak lélekben és gondolatban vagyok sokat az egyletben és annak kápolnájában. A napokban voltam az itteni falu templomában és fáj a szívem, amikor láttam, hogy az Isten hajléka közönséges raktár. Ahol egykor az Ur ígéit hirdették, most a falakon köménymag lóg, a padok helyén heringes hordók és gyümölcsös kosarak, a sarkokban aszalt vadkörte és deszkarakások. Ez volt a Szovjetunió. Örülök, hogy e barbarizmus ellen. Krisztust szolgálva harcolhatok az igazságért. Szeretnék még sokat írni, de rövidnek kell lennem, ezentúl gyakrabban fogok írni, sok-sok üdvözlémet küldök szeretett elnök Atyámnak és kedves Barátainnak.

*

Tábori levél.

Kondrát Ferenc honvéd.

Drága jó Pintér Atyám, Méltóságos Ur! Tegnap egy igen nagy öröm ért. Atyám szeretetteljes gondolkodása folytán kézhez kaptam az Új Nemesség szeptember 1-i számát. Nem is tudom kifejezni milyen örömem volt, hogy így távol az otthontól, mégis olyan közel érezhettem magam a Kolping fiúkhöz, hiszen látom, hogy itt kint is velem vannak. Nagy örömömre szolgált az „Isten áldjás“ bajtársi szolgálat önfeláldozó munkája. Magamról csak annyit, hála a jó Isten gondoskodásának, egészséges vagyok, már hívős az idő, hamarosan ráncszakad a tél. Teljesítem továbbra is kötelességem, ahová állítottak a haza szolgálatában s kérem az Istent, segítse meg az otthonmaradottakat.

*

Tábori levél.

Musieska István honvéd.

Szeretett Elnök Ur!

A tegnapi postával kaptam az Új Nemesség szeptember 1-i számát. Nem tudom kinek köszönhetem e kedvességet, akárki is volt, a legnagyobb hálával tartozom érte. Oly megszokott olvasni-való volt ez részem otthon, hogy bizony már nagyon hiányzott. Mikor megkaptam, én is úgy jártam vele, mint Seregélyes János testvérem, akinek kedves táborilevelét olvasom az „Isten áldjás“ s bajtársi szolgálat rovatában. Ez az egy újság az, ami a saját egyletünkől jövő beszámolóinkon kívül az ország összes egyleteiről és megmozdulásokról a saját egyletünkől jövő beszámolókon kívül hírt hoz részünkre. Sok szeretettel üdvözlök mindenkit. Isten áldja a tisztességes ipart!

Méltóságos Elnök Ur és Barátaim! Örömmel tudatom, hogy június 26-án és szeptember 2-án feladott kedves lapjaitokat megkaptam. Igazán jóleső érzés, hogy kedves lapjaitok által egy percre az ember eszébe juttatjátok az egyület, illetve nekünk iparosifjaknak a második otthon és vele kapcsolatos ifjúsági, valamint baráti összejöveteleket és a sok szép vasárnapi családi estélyeket, amelyek nagyon sokunknak nyújtottak szép emlékeket és

ifjú életünket valósággal kitöltötte. Bár vágyunk haza, de az emlékeket az idő és több ezer kilométer nem tudja elfeledtetni. Ilyen lap vételekor nem is a szöveg, hanem az egylet fogalma jut kifejezésre. Bizony egy párszor végig gondoltam egyleti életmet. Csak ilyenkor látja az ember, milyen szép és jó nekünk otthon, mert itt bizony csak régi kopott és tetőtlen házakat látunk rongyos, szegény néppel. Nem olyan áramvonalas élet volt itt, mint a Népszava festette. Kolping fiúi szeretettel és üdvözlettel.

EGYESÜLETI ÉLET

SZEGED (Csanád egyházmegye). A szegedi egyházmegyei központ **Kapossy Gyula** egyházmegyei elnök vezetése és **Fábián Ferenc** délkerületi titkár fáradhatatlan munkája mellett meghozta a maga bőséges gyümölcsét. Az őszi munkaév beköszöntével az egyházmegyei elnök ez évben is összehívta Szeged 10 egyletének vezetőseit, vezetőit az évi közös munkaprogram megbeszélésére. A szövetséget **vitéz Pintér József** központi elnök képviselte. Az értekezleten az említettek kivül a következők vettek részt: **Jászszentkúti Márk** elnök, **Molnár Antal** elnök, **Árnyas Gyula** elnök, **dr. Fejes Tibor** elnök, **Bánhidai László** elnök, **Tompay Sándor** titkár, **Kökény Balázs** dékán, **Veszmás Béla** dékán, **Balla Ferenc** dékán, **Moric Antal** dékán, **Csordás Lajos** dékán, **Sebestyén József** dékán, **Bozso István** gondnok, **Terhes Ferenc** dékán, **Pintér Ferenc** dékán, **Abraham József** pénztáros, **Lakatos István** dékán, **Perecz Albert** dékán, **Sugár István**, **Katona István**, **Szunyogh Károly**, **Kovács József**.

PAKS (Pécs egyházmegye). Október 15-én **Lehmann Imre** prefektus a paksi legényegyletben tett látogatást. Új elnöke **Kaufmann János** esperesplébános úr nagy szeretettel vette gondozásba az együletet. **Dr. Juhász Pál** hitoktató II. elnök, második éve vezeti közvetlenül az egyesületet nagy hozzáértéssel. Igazi legényegyleti ember és atya. A fiúk szépen működnek, egyesületi életük eleven. Sportkör, olvasóköri, dalárda szépen működnek. Műkedvelő gárdája messze földön híres. Csendben dolgoznak, de annál eredményesebben. Lelkes világi elnököket: **Fogt Sebestyén** kötélfonó mestert nagy szeretettel veszik körül a fiúk. A pártolótagok is szervesen beletartoznak az egylet vérkeringésébe. Igazi legényegyleti család van **Pakson**. **Kárász István** fodrászsegéd, dékán a jó lendítőkerek szerepét tölti be. A Napsugárkák is szépen működ-

nek az egyesület keretében. A paksi egyesület méltó régi multjához!

BUDAPEST (Központ). A háborús viszonyok ellenére, egyleti tagjaink katonai szolgálatra való behívásának ellenére az egyleti élet minden vonatkozásban szépen fejlődik. A céheink és alosztályaink a lehetőségekhez képest nagyon szép munkát fejtenek ki. A Szabócéh 25 lelkes taggal és **Takács Károly** öreglegénnyel az élen a legkorszerűbb szabászati tanfolyamot rendezte meg. Országos viszonylatban is egyedül álló irányzatot tanulnak, mely forradalmasítja az eddig ismert irányzatokat. A nagyszerű tanfolyamot **Kulcsár Lajos** szabó mesterveteli. A kereskedő szakosztály 18 tagjával **Pogonyi János** öreglegénnyel az élen kalkulációs tanfolyamot tart. Nagy reményre jogosít minket az október hó 22-én megalkult vasascéh, mely máris 23 lelkes tagot ölel magához. **Faragó László** öreglegény vezetése mellett reméljük, hogy a megrendezésre kerülő szakrajz és anyagismereti tanfolyamukkal a vasascéhet fel tudják majd emelni az öt megillető helyre. Az önképzőkör **Kálló Ferenc** öreglegény rátermett irányítása mellett ismételtan bebizonyította, hogy méltó a Csepregyhi Önképzőkör elnevezésére. Szeptember 27-én zsúfolt ház előtt nagy sikerrel adták elő az „Iglói Diákok” c. négy felvonásos, zenés vígjátékot. Ez alkalommal 20 sebesült honvédet láttunk vendégül, akiket előadás közben szeretettel megvendégtünk. Boldogok voltunk, hogy legalább pár órára el tudtuk feledtetni velük a fájó sebeiket. Október 4-én gyönyörűen megrendezett kápolnaszentelést tartottunk nagymise keretében. Ez alkalommal 17 tagot avattunk, úgy-

szintén 15 Napsugár-tagot. Szentmise után zászlók alatt kivonultunk a **Kerepesi**-temetőbe, ahol **Farkas László** központi dékán szavai kíséretében megkoszorúztuk **Csepregyhi Ferenc** sírját. Október 10-én ünnepeltük **Csepregyhi Ferenc** 100 éves születési évfordulóját. Ez alkalommal nagyon szépen sikerült nivós műsoros estet rendeztünk, melyen többek között **Csepregyhi Ferenc** életéről írt két felvonásos színműből egy képet adott elő a **Csepregyhi Önképzőkör** nagyon hatatosan. „Kápolnaszövetség” **Geszner Vilmos** barátunk vezetésével igen szépen működik. Megalakult a kápolnai énekkar is **Szederkényi János** kar-nagy segítségével. A „Bajtársi Szolgálat” **Teiszler Ferenc** vezetésével mind nagyobb és eredményesebb munkát fejt ki.

ÓBUDA: A nemrég újjáalakult óbudai katolikus Legényegylet jól sikerült szüreti délutánt rendezett. **Krammarics Mihály**, **Galata László** tevékenykedtek a siker érdekében. A fiúk vidám műsorszámait nagy tetszést arattak. A közönség meleg szeretettel ünnepelte a fiatalok tevékenységét.

PAKS. **Bencze Julianna** Napsugár ifj. elnök és **Török Lajos** volt dékán október hó 15-én házasságot kötöttek. **Gratulálunk**.

BUDAPEST. Baráti **Magdolna** és **Bali Dezső** október 25-én házasságot kötöttek. **Gratulálunk**.

SÁTORALJAUJHELY. **Kecskeméti (Kukoly) József** II. dékán eljegyezte **Furtin Etelkát**. **Gratulálunk**.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Felolós szerkesztő és felolós kiadó: vitéz PINTÉR JÓZSEF.

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp., VIII., József-u. 61. Telefon: 139—259.